

Sygn. akt II USK 187/22

POSTANOWIENIE

Dnia 17 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z odwołania J. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Białymstoku
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 stycznia 2023 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku
z dnia 26 stycznia 2022 r., sygn. akt V Ua 21/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 stycznia 2022 r., sygn. akt V Ua 21/21 Sąd Okręgowy w Białymstoku oddalił apelację odwołującego się J. K. od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z 20 września 2021 r., sygn. akt VI U 308/20, którym Sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Białymstoku z 1 lipca 2020 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Białymstoku decyzją z 1 lipca 2020 r. odmówił przyznania od 8 kwietnia 2020 r. J. K. świadczenia rehabilitacyjnego ponieważ komisja lekarska uznała, że jest częściowo niezdolny do pracy.

W odwołaniu od tego orzeczenia wnioskodawca podał, że uległ wypadkowi w pracy (na budowie prowadzonej przez firmę S.). Po wyczerpaniu okresu zasiłkowego pobierał świadczenie rehabilitacyjne do 9 marca 2020 r. przez 4

miesiące. Komisja lekarska 26 czerwca 2020 r. uznała, że wymaga rehabilitacji leczniczej. Na podstawie tego zarzutu w sposób dorozumiany wniósł o zmianę decyzji i przyznanie mu świadczenia.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z 20 września 2021 r., sygn. akt VI U 308/20 oddalił odwołanie.

Apelację od tego wyroku wniósł odwołujący się, zarzucając mu naruszenie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 217 § 2 i 3 k.p.c.; art. 231 oraz art. 233 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. i art. 285 k.p.c.

Sąd Okręgowy uznał apelację za nieuzasadnioną w konsekwencji oddalając ją.

Sąd drugiej instancji wskazał, że w niniejszej sprawie zostały sporządzone opinie przez dwóch różnych lekarzy. Następnie uzupełnili oni swoje opinie. Uzupełnienie polegało na udzieleniu odpowiedzi na wątpliwości wnioskodawcy. Biegły ortopeda jednoznacznie stwierdził, że wnioskodawca po 8 kwietnia 2020 r. nie odzyskał zdolności do pracy. W jego sytuacji wynik badania przeprowadzonego w dniu 2 marca 2021 r. dał podstawę do ostrożnych ale pozytywnych rokowań. Jednak dalej biegły wyjaśnił, że przyznanie długiego świadczenia rehabilitacyjnego musiałoby być oparte na przesłankach medycznych, tj. że leczenie i rehabilitacja przywrócić w określonym czasie zdolność do pracy. Wg dr G. K. w przypadku wnioskodawcy nie ma takich podstaw i dlatego uznał go za częściowo niezdolnego do pracy na 2 lata.

Specjalistka z medycyny pracy przypomniała, że J. K. po wypadku był leczony tylko 2 miesiące. Dalsze zwolnienia lekarskie otrzymał z powodu choroby zwyrodnieniowej kolana będącej następstwem artrozy lewego kolana z 2018 r. W sposób jednoznaczny podała, że nie było pozytywnego rokowania odzyskania przez niego zdolności do pracy.

Zdaniem Sądu Okręgowego ocena opinii lekarskich dokonana przez Sąd Rejonowy była prawidłowa. Ich treść jest jednoznaczna. Nie było więc potrzeby dopuszczania kolejnych dowodów z opinii lekarzy. Taka potrzeba nie powstała także później.

Jedyny naoczny świadek wypadku z 11 czerwca 2019 r. A. P. zeznał, że wnioskodawca doznał skręcenia nogi w czasie zeskakiwania z samochodu na

żwirowe podłoże. Wnioskodawca bezpośrednio pod wypadku lekarzowi rodzinnemu z Centrum Medycznego K. podał, że upadł z koparki. Zostało rozpoznane u niego zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł kolana. Z dołączonego do apelacji orzeczenia lekarskiego dla W. wynika, że także doznał urazu głowy. Jego następstwem jest zespół pozapiramidowy.

W ocenie uszczerbku na zdrowiu dokonanej 18 maja 2021 r. - na potrzeby U. - przez dr A. C. na pytanie: jakie są rokowania dla tego uszkodzenia – nogi - odpowiedział - możliwa poprawa. Biegła z medycyny pracy uzupełniła swoją opinię w lipcu 2021 r. czyli później.

Wnioskodawca nie złożył rzekomo nowych dowodów w odpowiednim czasie gdyż biegła od razu podważyłaby je. Wskazanie jako przypuszczalnej daty zakończenia leczenia 1 października 2030 r. wskazuje, że jest to zdarzenie przyszłe i niepewne. Pobyt w uzdrowisku K. trwał od 8 marca do 11 kwietnia 2018 r. i podanie tego faktu W. można ocenić jako próbę wprowadzenia go w błąd.

Wnioskodawca na rozprawie apelacyjnej oświadczył, że był operatorem koparki posiadającej 7 schodków. Obecnie nie jest w stanie wsiąść do kabiny.

W okresie od 1 października do 31 grudnia 2021 r. był zatrudniony na stanowisku pracownika ochrony fizycznej. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na to, że pozytywna prognoza dotyczy pracy na określonym stanowisku a nie na każdym możliwym. Podobnie została uregulowana kwestia częściowej niezdolności do pracy.

Według obu biegłych ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy z powodów różnych schorzeń lewego kolana a nie tylko z powody wypadku.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył skargą kasacyjną odwołujący się w całości.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na podstawach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 (występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz pkt 4 (oczywista zasadność skargi kasacyjnej) k.p.c.

Strona skarżąca wskazała, że w niniejszej sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne w postaci konieczności rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy kwestii, czy w organ rentowy może skutecznie kwestionować przesłankę uzyskania

świadczenia rehabilitacyjnego w postaci pozytywnych rokowań odzyskania zdolności do pracy wynikającą z art. 18 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r., o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, w sytuacji gdy ten sam organ rentowy przyznał świadczenie rehabilitacyjne za poprzedni okres przed złożeniem kolejnego wniosku o świadczenie rehabilitacyjne na kolejny następujący po sobie okres, przy analogicznym stanie zdrowia, a zatem uznał przy pierwszym okresie pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, że istniały pozytywne przesłanki uzyskania tego świadczenia.

W ocenie skarżącego, w niniejszej sprawie skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania również z uwagi na fakt, że wobec naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów prawa procesowego i materialnego niniejsza skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że

skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr

864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

W niniejszej sprawie skarżący nie wykazał, aby występowało rzeczywiście istotne zagadnienie prawne. Strona skarżąca poza sformułowaniem samego zagadnienia prawnego nie przedstawiła jakiegokolwiek argumentacji, która mogłaby uzasadniać rzeczywiście istotny charakter sformułowanego zagadnienia prawnego oraz wskazywać, że przedstawione zagadnienie budzi poważne wątpliwości interpretacyjne. Nie wspominając już o fakcie, że nie wskazano na czym te poważne wątpliwości miałyby polegać i czy ujawniły się już w orzecznictwie lub doktrynie prawa.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto także, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący w ogóle nie przedstawił argumentacji mogącej przemawiać za tym, że skarga kasacyjna

rzeczywiście jest oczywiście uzasadniona w niniejszej sprawie. Samo odwołanie się do zarzutów sformułowanych pod adresem sądu jako podstawy skargi kasacyjnej nie przesądza o tym, że doszło do rażącego naruszenia prawa. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powinien to wykazać, czemu jednak w niniejszej sprawie nie sprostał.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.